

Sborové OZVĚNY

Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích • únor 2018 • Ročník XXIII

Kříž plody obtěžkán

Krušnohorský pěvecký sbor zpestřil odpoledne druhé adventní neděle 2017

Základ kázání: Mk 8, 27-37

Člověk nerad slyší: „Ale vždyť si za to můžeš sám!“ Neradi to slyšeli Izraelci obléžení Babelůňany z úst Jeremjášových. Zejména když jim zbýval takřka už jen ten Jeruzalém. Mnohá města byla vypálena, ze země spouští, vojáci se připravovali na poslední boj, a Jeremjáš hlásal: „Copak jste si to nezpůsobili sami?“ Vždyť to byla demoralizace vojska! Má podporovat, hlásat, jak to bude všechno dobré a fajn, hezké a krásné, že se Bůh postará - to je práce proroků! Jeremjáš proto zavřeli do nejhlubšího vězení. Izraelci se raději spojili s Egypťany, než aby si nechali poradit prorokem. Egypťané samozřejmě nepřišli a Babelůňané dobyli Jeruzalém. Zbourali chrám - nezbylo z něj nic. Pozabýjeli vojáky. Všechny alespoň trochu schopné odvedli do otroctví. Do exilu, z něhož se po čtyřiceti letech nevrátí v podstatě nikdo odvedený. A Jeremjáš propustili na svobodu.

Nerad člověk slyší: „Zapři sám sebe. Vezmi svůj kříž, ne cizích. A následuj Ježíše. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, právě ten o něj přijde.“ Neradi to slyšeli Židé okupovaní Římany z úst Ježíšových. Zejména když vládl Pilát - Krvavá bestie. A chystala se válka Židovská, která vypukla asi třicet let po Ježíšových slovech. Jeruzalém v ní byl podruhé zničen. Stejně i druhý chrám - zbyla jen Západní zeď. Židé byli vyhnáni do všech světových stran. Tolik smýšlení z člověka je v člověku. Logicky, přirozeně, automaticky. A k tolika zlému, sobeckému, neohleduplnému, absurdnímu. Tolik touhy po pohodlí a klidu, po nohách v teple. Tak málo smýšlení z Boha je v člověku. Logicky, přirozeně, k vlastní škodě.

Petr byl bohatý na rady, na které se nikdo neptal. I vůči svému mistrovi - Mesiáši Ježíšovi. Klidně ho i pokáral, vždyť lidské smýšlení tak dobře ví a zná, že kárá i svého Mesiáše. Logicky, přirozeně, automaticky. Zejména když Mesiáš říká: „Kdo chce jít se mnou, zapři sám

sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.“ Petr takového Mesiáše nechtěl následovat. Stejně těch dalších jedenáct. Po Kristově vzkříšení, pravda, své názory změnili. Při tom povelikonočním ohlédnutí zpět. Nést svůj vlastní kříž je příšerně náročné. Znamená to přiznat si, že vůbec nějaký kříž mám - to se lidem jen málokdy chce. A následovat Ježíše, jehož vlastní kříž byl těžší než kříž kohokoli jiného. Protože nesl kříž všech ostatních.

To už snadněji neseme kříže ostatních. Radíme a káráme - zejména tam, kde se nikdo neptá a kde o věci známe pramálo. Klidně i Pána Boha nebo Krista káráme a poučujeme - jako ten Petr. Moc dobře víme, co mají ostatní dělat jinak. Moc dobře víme, jak za všechno naše neštěstí a utrpení může někdo jiný. Táhletli. Oni. Já? Nikdy! Já jsem si to ani tamto nezpůsobil sám ani náhodou! Jako to slyšel už Jeremjáš. A z Jeruzaléma pak, kromě toho Jeremjáš, nezbylo skoro nic.

Pokračování na 2. straně

Kříž plody obtěžkán

Dokončení z 1. strany

Zítřka budeme vyhlížet do dalšího roku. Dnes se ohlížíme. Nesli jsme v uplynulém roce svůj kříž? A s ním na zádech následovali Krista? Nebo nám bylo bližší smýšlení z člověka - cesta nejmenšího odporu, pohoda, klídek, tabáček, svévlička? Mohl za naše utrpení, tradičně česky, někdo jiný? Nebo jsem si ho způsobil sám? Kristus svůj kříž nesl, ačkoli nikdy nezhršil. Proto mohl nést kříž ostatních lidí. A svůj život ztratil pro Stvořitele světa. Jak ve všednosti, tak při popravě. Nechtěl zachránit svůj život. Právě tím jej zachránil. A s ním všechny ostatní. Viděl, jak samozřejmě lidé svalují vinu jeden na druhého. Vždyť i Písmo to zná již od třetí kapitoly Genesis. Za všechno vždycky můžou tamti ostatní. Já jsem si nic nezpůsobil. Nic jsem si nezavinil. Škoda.

Boží cesta totiž zachraňuje životy. Ačkoli jejím prvním krokem je ztráta vlastního života. Hospodin ušel celou tuto cestu - v Ježíši Kristu. Ztratil svůj vlastní život. Vzal na sebe kříž svých směrvek pro život a prožil je s námi. Všemohoucí Bůh zapřel sám sebe a s našimi kříži na zádech nám vyšlapal cestu. Abychom my své životy mohli přestat ztrácet v honbě za jejich záchranou. Bůh nikdy nešel cestou nejmenšího odporu. Jinak by nás nechal utonout v potopě už dávno.

Nebo možná nikdy nestvořil. I v Ježíši Kristu odmítal cestu nejmenšího odporu, a to i když ho ten Petr napomínal. Když Petr tváří v tvář káral svého Mesiáše. Svěho Stvořitele. Svěho Boha.

Přitom bylo tak snadné dát na Petra. Vyhnout se lživým a nespravedlivým obviněním. Konfliktům se zkosnatělým náboženstvím, zákonickou vírou, pověrou v sebespasení. Tak snadné a lákavé bylo vyhnout se vykonstruovanému procesu, mučení a popravě. Vyhnout se nepochopení a utrpení. Spiknutím uvnitř nejbližších Dvanácti i v židovské radě. Vyhnout se oběti. Jít cestou nejmenšího odporu a zachránit si tak život. Ale to je přece smýšlení z člověka... Zač by pak Bůh získal svůj život zpět? Jak bychom pak my mohli alespoň na chvíli získat své životy? Byli jsme ochotni si přiznat, že si za to i tamto můžeme z velké části sami? Protože to je první krok nesení svého kříže: „Já jsem si to způsobil sám.“ Nebo nám byla bližší cesta už mýtického muže a ženy v zahradě, kteří svalovali vinu jeden na druhého, posléze na hada, a muž dokonce na Boha (Gn 3, 12)? Boží cesta totiž vede vždy k životu. I když začíná sebezapřením a ztrátou vlastního života. I když vede údolím šeré smrti, udušením na kříži a temnotou hrobu, vede k životu věčnému skrze vzkříšení.

Lidská cesta, lidské smýšlení vede vždy ke smrti. I když začíná pýchou, sebespokojeností, pohodlím a cestou nejmenšího odporu. I když vede zavřením a posléze umlácením demoralizujícího, ale pravdi-

vého Jeremjáše. I když vede pověšením nepohodlného „rebela“ Ježíše na kříž. I když udělá lidské smýšlení všechno, co může pro záchranu svého života, právě ten ztrácí. Vždyť kolik smrti je už jen na této cestě - jak by pak její destinace mohla být jiná? I kdybychom získali celý svět, nic nám to neprospěje. I kdybychom se rozdali pro nejposlednější a obětovali se do roztrhání těla, nic nám to neprospěje. I kdybychom nesli stovky a tisíce křížů našich bližních, nic nám to neprospěje. Vlastní život stejně ztratíme. Cesta za Kristem začíná přijetím svého kříže. Protože Kristus vzal kříž nás všech a na konci cesty ho zarazil do země. A svou obětí ho skrze prolitou krev proměnil v strom života plody obtěžkán. Právě v ten strom, který ztrácíme ve svalování viny na ostatní dle Gn 3. A který znovu nacházíme právě v onom jeremjášovském: „Já jsem si to zavinil sám.“

Ačkoli je to nelogické, paradoxní a nepřírozené, nacházíme život věčný v sebezapření, v tíze kříže sebe sama. V přiznání tíhy viny a obrovském podílu na vlastní situaci i stavu vlastního života a světa. A tak nacházíme skutečný život ztrátou života iluzí. Života iluzorního. Nesli jsme svůj kříž v uplynulém roce? Nebo za něj mohli ti ostatní? Ať tak či tak, Bůh v Kristu vždy znovu zve (v kralickém překladu): „Kdo chce přijít za mnou, zapřij sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.“

Amen.

(Kázání Dana Páleníka, neděle 31. 12. 2017)

Je to k nevíře

Obklopena rodinou a členy sboru oslavila vloni v listopadu osmdesátiny naše milá a obětavá kurátorka **Věra Grögerová**. Vzdáváme díky za všechnu neúnavnou práci pro sbor a přejeme Boží blízkost.

Nejstarší členka sboru

Je jí paní **Lydie Jancyková**, která se 9. října 2017 dožila požehnaných 90 let. Oporou je jí syn Milan a dcera Hana s rodinami a také celý sbor Českobratrské církve evangelické v Teplicích, kde díky dětem vynechá jen málokteré bohoslužby či sborové akce. A tak s ní sdílíme velikou radost i Boží blízkost a lásku my všichni. Jménem sboru jí na fotografiích popřáli sestra kurátorka Věra Grögerová a bratr farář Dan Páleník. V presbyterně jsme si pak společně pochutnali na výborných obložených chlebičkách a bábovce.

Požehnané narozeniny

vloni oslavily také sestry **Jaroslava Horáková** a **Jana Tejkalová**. Za tou se vydala sborová delegace do Krabčic, kde žije. Oběma přejeme všecičko nejlepší a Boží požehnání.

Nejmladší oslavenkyně

Tou byla vloni vysokoškolská studentka **Bára Jancyková**. K dvacetinám přejeme hodně štěstí, lásky a úspěchů v náročném studiu.

Blahopřání do Litoměřic

Naše paní exfarářová oslavila v říjnu 2017 uprostřed své velké rodiny a přátel kulaté šedesátiny. Stále ještě pomáhá v Hospici sv. Štěpána v Litoměřicích a nově je kurátorkou sboru ČCE tamtéž. Blahopřejeme!

Adventní a vánoční čas byl rad

U vánočního stromu jsme tleskali Legatu

První adventní neděli zpestřil sváteční bohoslužby dětský pěvecký sbor Legato. Milým hostům děkujeme za krásný hudební zážitek.

Foto: Dana Páleníková

Druhá adv

Už tradičním hostem našich adventů, ale i mimo ně je Krušnohorský pěvecký sbor v čele s Petrem Bendou. Potěšil nás o druhé adventní neděli 2017 odpoledne pásmem lidových písní i koled. Mluvené slovo mezi pásmy písní proložil bratr farář Dan Páleník čtením z Písma svatého. Na závěr jsme naše milé hosty pozvali do presbytery na vánoční punč, který připravila rodina Vondráčkových a na cukroví z dílny našich sester. Za vystoupení KPS všichni moc děkujeme a těšíme se na další.

Manželé Valtovi a jejich hosté

Třetí adventní neděle patřila tradičně manželům Evě a Janu Valtovým, kteří přivedli své hosty. Vloni jimi byli žáci ZUŠ v Dubí a jejich učitelé. Potleskem jsme ocenili profesionální zpěv, hru na flétny i královský nástroj varhany.

Rozmluva s kaprem

Poslední letošní adventní vystoupení v neděli 24. prosince 2017 dopoledne patřilo našim nejmladším. Na volné motivy stejnojmenné povídky L. Aškénazyho nastudovali vánoční hru pod vedením br. faráře Dana Páleníka. Ještě před začátkem nám na flétnu pěkně zahrála Maruška Zahradníková. A tak není divu, že odměna u stromečku byla pro malé aktéry i všechny přítomné děti bohatá.

ostný a veselý, plný očekávání

entní s Krušnohorským pěveckým sborem

The End

Tak nazval vánoční hru mládeže její režisér Vítek Vondráček. To proto, že naši mladí jsou už pracanty nebo vysokoškolskými studenty, a tak to byla v tomhle složení skutečně závěrečná podívaná. Děkujeme za ni i za báječ-

ný ohňostroj na farské zahradě. Vpodvečer jsme společně poseděli, popřáli si požehnané svátky a rozešli se domů. Všechny naše mládežníky vždycky rádi přivítáme mezi sebou, když jim to práce či studium umožní.

Pravidelná setkávání

Pátečníci

Biblické hodiny

Se železnou pravidelností se každý druhý pátek v měsíci setkávají chlapi z ekumeny. V jiných termínech presbyternu pravidelně plní členové sboru na biblických hodinách (každé úterý) a takzvaní Pátečníci, někdy i s hosty. Na podzim 2017 jimi byli salesiáni Jan Žanek Blaha a Michael Martinek z ŘKC v Teplících.

Jan Žanek Blaha

Opustily nás...

V září 2017 nás opustily sestry *Mária Andrišová* a *Milada Sládková*, dlouholeté členky našeho sboru. Rozloučení s oběma sestrami se konalo v modlitebně ČCE za přítomnosti blízkých pozůstalých a členů sboru.

V pátek 8. prosince 2017 jsme se naposledy rozloučili se sestrou *Jaroslavou Žaloudkovou*, dlouholetou členkou staršovstva a pokladní našeho sboru. Zemřela po dlouhé, těžké nemoci 4. prosince ve věku 77 let. Smuteční bohoslužby vedl bratr farář Dan Páleník, zarmoucenou rodinu pozdravila jménem staršovstva i sboru sestra kurátorka Věra Grögerová. Jaruško, Tvoje služba, obětavost i laskavý humor nám budou chybět.

Doteky víry

Chtěla bych se s vámi podělit o sílu víry, která mne provázela celým mým životem. Narodila jsem se 23. února 1930, tedy v druhé polovině Masarykovy republiky.

Po ukončení II. světové války v roce 1945 jsem v září nastoupila do Obchodní akademie v Teplících. Do února 1948 to byla pro mladého člověka doba plná ideálů. Potom se osnovy ve škole značně změnil. Vše se zaměřilo na komunistický systém. Odmaturovala jsem v červnu 1949. Prožila jsem ještě krásných 14 dní na Valašsku v táboře Jednoty bratrské. Tábor se nacházel nedaleko přehrady Bystřičky. Modlitebna Jednoty bratrské stála nedaleko. Krásné chvíle uprostřed evangelické mládeže se nedají popsat! Vedoucí našich skupin byli bratři faráři. Od „vítězného února“ se toho již hodně změnilo, ale zde ještě vládla

jakási svoboda. Chodili jsme na přednášky do modlitebny, podnikali výlety do krásného okolí a všechno se konalo v křesťanském duchu. Přišla však padesátá léta, doba kolektivizace zemědělství atd. Tehdy jsem byla zaměstnána jako účetní v Komunálních službách. V roce 1954 jsem se seznámila s mužem a po roce jsme měli svatbu v evangelickém kostele v Teplících. Oddával nás bratr farář Somolík. Manžel pocházel z Moravských Budějovic. Jeho bratr Jan Horák si

odpykával trest v Jáchymově. Byl odsouzen na 18 let za to, že napsal dopis na ÚV KSČ, že nesouhlasí s plánovanou popravou dr. Milady Horákové (tehdy byl studentem medicíny v Brně) a měl ještě jiné připomínky k současné vládě. Soud se konal v Jihlavě a rozsudek zněl „velezrada“. Manžel tehdy učil na Těšinsku, ale musel školu okamžitě opustit. Bylo mu 20 let, když nastoupil základní vojenskou službu. Byl zařazen do pomocných technických praporů (PTP) na celé tři roky. Pracoval v Uhelných dolech v Ostravě. Po návratu nemohl nikde najít zaměstnání, až se mu podařilo zakotvit v severních Čechách, konkrétně v Teplících v plynárnách. Přihlásil se na večerní studium na Střední průmyslové škole, kterou zdárně dokončil. Rodina mého manžela byla ihned po zatčení syna vystěhovávána z normálního bytu do takzvaného holobytu, tchán musel opustit práci

v kanceláři a začal pracovat manuálně. Návštěvy politických vězňů nebyly zpočátku dovoleny, až teprve později, a to jedenkrát za měsíc. Stávalo se však, že vězni nesplnili nějakou normu a návštěvy byly jen na pohled z oken. Trvalo opět celý měsíc, než byla povolena další návštěva. Dopisy vězni rodina psát mohla, ale jen určitý počet řádků. Stalo se, že maminka napsala o dva řádky více a vězeňská ostraha tyto dva řádky odstříhla. Taková to byla doba!

Po devíti letech byl manželův bratr propuštěn, nikdy jsem od něj neslyšela, že by si na něco stěžoval. Všechno zlé bylo za ním. Co si však pamatují je to, jak vzpomínal na duchovní, kteří s ním byli ve vězení. Byli to katolictí kněží, kteří znali celé citáty z Bible z paměti a po večerech, po těžké práci je vězňům přednášeli. To byla jejich největší posila do dalších dnů!

Jaroslava Horáková,
Teplice, říjen 2017

Přes čtyři tisíce korun pro hipoterapii Úpořiny

V neděli 22. října 2017 v podvečer se v kostele ČCE v Teplicích konal další benefiční koncert. Jeho výtěžek byl tentokrát určen pro hipoterapii v Úpořinách.

Posluchači se nejprve dozvěděli, co je hipoterapie a jak pomáhá nemocným. A pak se už dočkaly natěšené slečny i holčičky z pěvecké třídy ZUŠ Teplice Jany Moravcové. Za doprovodu klavíru Markéty Loskotové přednesly písně lidové, moderní i chrámové. Zpívaly překrásně, jak sbor, tak i sólistky. Jejich výkon ocenilo publikum bouřlivým potleskem a šlechetní byli i dárci, takže dojaté dámy z hipoterapie Úpořiny převzaly od faráře sboru Dana Páléníka a kurátorky Věry Grögerové přes 4 tisíce korun. Prostředky využijí na nákup písku pro jízdárnu. Děkujeme účinkujícím i dárcům.

Připomněli jsme si listopadové události roku 1989

Tradičně 17. 11. v 17 hodin 2017 začalo v modlitebně kostela Českobratrské církve evangelické v Teplicích vzpomínkové shromáždění k listopadovým událostem roku 1989.

Nejprve jsme si společně s bratrem farářem Danem Páléníkem zazpívali „Náměšť“ Jaroslava Hutky. Komentář k vlastním dobovým fotografiím především z Teplic, kde 11. 11. začala „smogová“ revoluce, která se během týdne přetavila na „sametovou“, poskytl fotoreportér Mírek Rada. Toho

vzápětí se svým příběhem z dob normalizace vystřídal občanský aktivista Jiří Dušek. Sympatické bylo, že v lavicích usedli i mladí lidé. O děti se zatím v presbyterně vzorně staraly sestry Hana Blažková a Dana Páléníková. Děkujeme milým účinkujícím i hostům a těšíme se na další setkávání.

POZVÁNÍ

Pravidelná shromáždění

- úterý 16.30 hodin..... biblická hodina
- středa 15.00 hodin..... setkání dětí
- středa 17.15 hodin..... příprava ke konfirmaci
- pátek 19 hodin..... (2 x měsíčně) - střední generace (Pátečníci)
- pátek 19 hodin..... (1 x měsíčně) - setkání mužů
- neděle 9.30 hodin..... bohoslužby a nedělní škola

Máte-li možnost, sledujte dění ve sboru ČCE také na internetu:

www.teplice.evangelnet.cz

Sbor ČCE Teplice

Zveme k účasti na bohoslužbách i dalších setkáních

sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích,
J. V. Sládka 2006/16

Kancelář sboru ČCE v Teplicích,
mobil br. farář Mgr. Dan Páleník 737 437 107
č. ú. 2100220448/2010

Napsali o nás...

REGIO

Českobratrská církev evangelická si letos společně s vyhlášením Československa připomíná 100. výročí vzniku. Farní sbor té naší, teplické, byl založen o několik let později, v roce 1926. První evangelickí severo-českého pohraničí se ale začali scházet již v roce 1893 v modlitebně v Modlanské ulici v Trnovanech, prvním kazatelé byl Václav Rezníček (1893-1926).

V dobách nelehkých jej pak vystřídal první farář sboru Eugen Zelený, následovali Zdeněk Somolík, Ámos Teplák, Tomáš Pištora, Jan Opocenský, nyní je farářem sboru ČCE v Teplicích Dan Páleník,

hnuti. Posláním církve je předávat Boží pozvání ke zplnění života, založeném na porozumění, lásce, vzájemné pomoci a toleranci, které tak spěje ke společnému pokroji - jak k tomu vede Bůh od počátku

Českobratrské církvi evangelické je sto let

kteří přibližuje poslání a činnost současné církve takto: „Českobratrská církev evangelická (ČCE) je druhou největší církví v České republice, nepočítající protestantskou církev. Za základ víry a života považujeme Písmo svaté - Bibli. Navazujeme na tradici české reformace, husitské hnutí i Jednotu bratrskou. ČCE vznikla v roce 1918 spojením dvou evangelických církví povolených tolerančním patentem. K farářské službě pověřuje církev muže i ženy. Vedle bohoslužebného života farních sborů, náboženských výchov a církevního školství se zaměřuje na služby sociální péče (např. skrze střediska Diakonie ČCE) a duchovenskou činnost v nemocnicích, armádě, nápravných zařízeních či uprchlických táborech. V rámci křesťanství v průběhu dějin vykrystalizovaly tři samostatné tradice římsko-katolická, východní (pravoslavná) a evangelická (protestantská). Různá teologická pojetí a způsoby zbožnosti se nemohly vyvíjet, ale mohou a mají se navzájem doplňovat a obohacovat. Jednotu církve, kterou si Ježíš přál, není třeba hledat v její uniformitě a organizačním sjednocení, ale spíše ve vzájemném uznání a společném slavení svátosti. Úsilí o jednotu církve je cílem tzv. ekumenického

světa. Církev sama v tom ve svých dvou tisíciletých dějinách šlápla nejednou vedle a ČCE si i to připomíná. Pokání je součástí našeho úsilí o naplnění Boží vůle“.

Sídlo Farního sboru ČCE Teplice je v ulici J. V. Sládka (viz foto). Stavbu kostela (1938-1949) ve funkcionalistickém slohu podle

návrhu architekta Miloslava Tejce zbrzdila II. světová válka. Finanční prostředky byly získány převážně díky obětavým sbírkám farníků a příležitostem. V těsném sousedství je patrová fara, k dispozici máme pěknou velkou zahradu, která je nedílnou součástí sborového života. Svoji historii mají také varhany,

kteří původně sloužily kazatelství evangelické stanici v Dubí, dnes se o jejich pravidelnou údržbu stará firma Ponča z Krnova. Současný sbor žije plnohodnotným církevním i civilním životem. Řídí jej dělné, jedenáctičlenné staršorstvo vedené kurátorkou Věrou Grögerovou, které během roku připravuje celou řadu akcí, na něž je zvána široká veřejnost. Patří k nim například tradiční Noc kostelů, benefiční koncerty „Děti dětem“, vzpomínkové shromáždění k 17. listopadu 1989, dětská odpoledne na farské zahradě, bohatý je program i po celý adventní čas nebo oblíbené společné rodinné cyklojízdy.

Bližší informace o životě sboru ČCE a plánovaných akcích najdete na www.evangelnet.teplice.cz, ve vývěsních skřínkách nebo na FB Sbor ČCE Teplice.

Projekt DOMA tentokrát kulinářský

V sobotu 25. listopadu 2017 se u nás v presbyterně konal další, tentokrát "kulinářský" projekt DOMA. Jeho účastníci připravili přítomným tradiční pokrmy z jejich krajin. Podle vyjádření strážníků o fous vedly placky. Jedlo se a povídalo, a tak podvečer probíhal v přátelské atmosféře.

Redakce děkuje všem dopisovatelům, kteří se podíleli na přípravě vydání. Toto číslo vyšlo za laskavé podpory akciové společnosti Severočeský METROPOL, grafická úprava: Jiří Vondráček. Příspěvky zasílejte na adresu metropoll@seznam.cz nebo předejte s. Richterové. Tisk: Jiří Bartoš – SLON, Ústí n. L.

